

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่องดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน
2. สาระการเรียนรู้ภาษาไทย
3. แผนการจัดการเรียนรู้
4. การอ่านคำควบกล้ำ
5. การเขียนคำควบกล้ำ
6. แบบฝึกทักษะ
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
  - 7.1 งานวิจัยในประเทศ
  - 7.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มีหลักการ และแนวทางในการจัดการศึกษา ดังต่อไปนี้ (กรมวิชาการ. 2545 : 4-34)

หลักการ

เพื่อให้การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นไปตามแนวนโยบายการจัดการศึกษาของประเทศ จึงกำหนดหลักการของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานไว้ ดังนี้

1. เป็นการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มุ่งเน้นความเป็นไทยควบคู่กับความ เป็นสากล
2. เป็นการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนจะได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกัน โดยสังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา
3. ส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาและเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต โดยถือว่านักเรียนมีความสำคัญที่สุด สามารถพัฒนาได้ตามธรรมชาติ และเต็มตามศักยภาพ
4. เป็นหลักสูตรที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระ เวลา และการจัดการเรียนรู้
5. เป็นหลักสูตรที่จัดการศึกษาได้ทุกรูปแบบ ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์

จุดหมาย

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข และมีความเป็นไทย มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนด จุดหมาย ซึ่งเป็นมาตรฐานการเรียนรู้ให้นักเรียนเกิดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยในตนเอง ปฏิบัติตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ มีคุณธรรมจริยธรรม และค่านิยมอันพึงประสงค์
2. มีความคิดสร้างสรรค์ ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน รักการอ่าน รักการเขียน และรักการค้นคว้า
3. มีความรู้อันเป็นสากล รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าทางวิชาการ มีทักษะและศักยภาพในการจัดการ การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยี ปรับวิธีการคิด วิธีการทำงาน ได้เหมาะสมกับสถานการณ์
4. มีทักษะและกระบวนการ โดยเฉพาะทางคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ทักษะการคิด การสร้างปัญหา และทักษะในการดำเนินชีวิต
5. รักการออกกำลังกาย ดูแลตนเองให้มีสุขภาพและบุคลิกภาพที่ดี
6. มีประสิทธิภาพในการผลิตและการบริโภค มีค่านิยมเป็นผู้ผลิตมากกว่าเป็นผู้บริโภค
7. เข้าใจในประวัติศาสตร์ของชาติไทย ภูมิใจในความเป็นไทย เป็นพลเมืองดี ยึดมั่น ในวิถีชีวิตและการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
8. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ภาษาไทย ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณี กีฬา ภูมิปัญญาไทย ทรัพยากรธรรมชาติและพัฒนาสิ่งแวดล้อม
9. รักประเทศชาติและท้องถิ่น มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามให้สังคม

โครงสร้าง

เพื่อให้การจัดการศึกษาเป็นไปตามหลักการ จุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ ให้สถานศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องมีแนวปฏิบัติในการจัดหลักสูตรสถานศึกษา จึงได้กำหนด โครงสร้าง ของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1. ระดับช่วงชั้น

กำหนดหลักสูตรเป็น 4 ช่วงชั้น ตามระดับพัฒนาการของนักเรียน ดังนี้

- ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3
- ช่วงชั้นที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6
- ช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3
- ช่วงชั้นที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6

2. สารระการการเรียนรู้

กำหนดสารระการการเรียนรู้ตามหลักสูตร ซึ่งประกอบด้วยองค์ความรู้ ทักษะหรือกระบวนการการเรียนรู้ และคุณลักษณะหรือค่านิยม คุณธรรม จริยธรรมของนักเรียนเป็น 8 กลุ่ม สารระการการเรียนรู้ ดังนี้

- 2.1 ภาษาไทย
- 2.2 คณิตศาสตร์
- 2.3 วิทยาศาสตร์
- 2.4 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม
- 2.5 สุขศึกษาและพลศึกษา
- 2.6 ศิลปะ
- 2.7 การงานอาชีพและเทคโนโลยี
- 2.8 ภาษาด่างประเทศ

สารระการการเรียนรู้ทั้ง 8 กลุ่มนี้เป็นพื้นฐานสำคัญที่นักเรียนทุกคนต้องเรียนรู้ โดยอาจจัดเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มแรก ประกอบด้วย ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เป็นสารระการการเรียนรู้ที่สถานศึกษาต้องใช้เป็นหลักในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อสร้างพื้นฐานการคิดและเป็นกลยุทธ์ในการแก้ปัญหาและวิกฤตของชาติ กลุ่มที่ 2 ประกอบด้วย สุขศึกษาและพลศึกษา ศิลปะ การงานอาชีพและเทคโนโลยี และภาษาด่างประเทศ เป็นสารระการการเรียนรู้ที่เสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์ และสร้างศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์ นอกจากนี้ยังกำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมศึกษาไว้ในสารระการเรียนรู้กลุ่มด่าง ๆ โดยเฉพาะกลุ่มสุขศึกษาและพลศึกษา กลุ่มสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม กลุ่มวิทยาศาสตร์ และกำหนดให้เรียนภาษาอังกฤษทุกช่วงชั้น ส่วนภาษาด่างประเทศอื่น ๆ สามารถเลือกจัดการเรียนรู้ได้ตามเหมาะสม

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดสารระการการเรียนรู้ในแต่ละกลุ่มไว้เฉพาะส่วนที่จำเป็นในการพัฒนาคุณภาพนักเรียนทุกคนเท่านั้น สำหรับส่วนที่ตอบสนองความสามารถ ความถนัด และความสนใจของนักเรียนแต่ละคนนั้นสถานศึกษาสามารถกำหนดเพิ่มขึ้นได้ ให้สอดคล้องและสนองตอบศักยภาพของนักเรียนแต่ละคน

3. มาตรฐานการเรียนรู้

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ 8 กลุ่ม ที่เป็นข้อกำหนดคุณภาพนักเรียนด้านความรู้ ทักษะ กระบวนการ คุณธรรม จริยธรรมและ ค่านิยมของแต่ละกลุ่ม เพื่อใช้เป็นจุดมุ่งหมายในการพัฒนานักเรียนให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ซึ่งกำหนดเป็น 2 ลักษณะ คือ

3.1 มาตรฐานการเรียนรู้การศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นมาตรฐานการเรียนรู้ในแต่ละ กลุ่มสาระการเรียนรู้ เมื่อนักเรียนเรียนจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน

3.2 มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นเป็นมาตรฐานการเรียนรู้ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ เมื่อนักเรียนเรียนจบในแต่ละช่วงชั้น คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

มาตรฐานการเรียนรู้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดไว้เฉพาะมาตรฐาน การเรียนรู้ที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาคุณภาพนักเรียนทุกคนเท่านั้น สำหรับมาตรฐานการเรียนรู้ ที่สอดคล้องกับสภาพปัญหาในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ ตลอดจนมาตรฐานการเรียนรู้ ที่เข้มข้นตามความสามารถ ความถนัด และความสนใจของนักเรียน ให้สถานศึกษาพัฒนาเพิ่มเติมได้

4. เวลาเรียน

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดเวลาในการจัดการเรียนรู้และกิจกรรมพัฒนา นักเรียนไว้ ดังนี้

ช่วงชั้นที่ 1	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3	มีเวลาเรียนประมาณปีละ 800 - 1,000 ชั่วโมง
ช่วงชั้นที่ 2	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6	มีเวลาเรียนประมาณปีละ 800 - 1,000 ชั่วโมง
ช่วงชั้นที่ 3	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3	มีเวลาเรียนประมาณปีละ 1,000 - 1,200 ชั่วโมง
ช่วงชั้นที่ 4	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6	มีเวลาเรียนปีละไม่น้อยกว่า 1,200 ชั่วโมง

สาระการเรียนรู้ภาษาไทย

การเรียนการสอนภาษาไทยในปัจจุบัน มิได้มุ่งหวังให้นักเรียนอ่านออกเขียนได้เพียง อย่างเดียว แต่มุ่งหวังให้นักเรียนนำความรู้ความสามารถไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้จริงสื่อสารกับ ผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล ใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ อื่น ๆ และใช้เทคโนโลยีในการสื่อสารได้เป็นอย่างดี รวมทั้งต้องรักษาภาษาไทยไว้ในฐานะที่เป็น สมบัติของชาติด้วย

สาระการเรียนรู้เป็นสิ่งที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้เพื่อให้นักเรียนบรรลุตามมาตรฐานที่กำหนดมีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ด้าน คือ ความรู้ ทักษะกระบวนการ และคุณธรรมจริยธรรม ค่านิยม การกำหนดสาระการเรียนรู้ที่ดีเป็นสาระแกนกลางที่ทุกคนจะต้องเรียนเนื่องจากได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่วิเคราะห์มาจากมาตรฐานการเรียนรู้ 12 ปี จากหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 สาระการเรียนรู้ภาษาไทยได้จัดทำเป็นรายปี พร้อมผังมโนทัศน์ให้เห็นภาพรวมที่ชัดเจน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดทำหลักสูตรของสถานศึกษา นอกจากนี้จะกำหนดให้สอดคล้องและครอบคลุมมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรแล้วยังคำนึงถึงสาระการเรียนรู้ที่ควรเรียนรู้ตามลำดับก่อนหลังแต่ละปี ความยากง่ายที่สอดคล้องกับวัยของนักเรียนด้วย

การกำหนดสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ได้กำหนดตามสาระหลัก ได้แก่ การอ่าน การเขียน การฟัง การดูและการพูด หลักการใช้ภาษา วรรณคดีและวรรณกรรม เพื่อให้เห็นภาพรวมทั้งหมดว่ามีอะไรที่ต้องเรียนรู้บ้างแต่ในการนำไปใช้จัดการเรียนรู้จริงครูผู้สอนต้องจัดในลักษณะบูรณาการซึ่งเป็นกระบวนการเรียนรู้ตามธรรมชาติของภาษาไทย การบูรณาการอาจทำได้หลายวิธีที่สะดวกและเหมาะสมมาก คือ การใช้วรรณคดีหรือวรรณกรรมเป็นแกน

ธรรมชาติของภาษาไทยเป็นเรื่องของทักษะ ซึ่งจะแยกเนื้อหาสาระของทักษะแต่ละชั้นปี โดยเด็ดขาดไม่ได้ จำเป็นต้องมีกระบวนการฝึกทักษะต่าง ๆ การจับใจความ การเลือกใช้คำให้ตรงความหมาย การเขียนเรื่องแสดงความรู้ ความคิด ประสพการณ์ ความรู้สึก ความต้องการ จินตนาการ การนำความรู้จากการอ่าน ไปใช้ในการตัดสินใจ การแก้ปัญหาและการดำเนินชีวิต จำเป็นต้องสอนทุกชั้นเพราะเป็นเรื่องของทักษะทางภาษา แต่ละชั้นจะมีเนื้อหาในการฝึกทักษะที่เพิ่มความซับซ้อนและยากมากขึ้น เช่น จำนวนคำที่เพิ่มขึ้น ประโยคที่ใช้จะยาวและซับซ้อนขึ้น เรื่องที่นำมาให้อ่านจะยาวมีการฝึกการคิดในระดับที่สูงขึ้น ส่วนภาษาที่ใช้มีหลากหลายรูปแบบและใช้ภาษาอย่างมีศิลปะมากขึ้น (กรมวิชาการ. 2545 : 21-22)

การอ่านและการเขียนคำไทย

การอ่านและการเขียนคำเป็นทักษะพื้นฐานสำคัญของการเรียนรู้ภาษาทุกภาษาทั้งในการเรียนระดับพื้นฐานและในระดับสูง การเรียนในระดับพื้นฐานจะเน้นในด้านการอ่านการเขียนได้ถูกต้อง มีความแม่นยำในหลักเกณฑ์ทางภาษา ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญและเป็นความจำเป็นของนักเรียนทุกคน ครูผู้สอนในระดับพื้นฐานจำเป็นต้องมีความรู้ในเรื่องหลักและกฎเกณฑ์ของภาษาไทย อันได้แก่ หลักการสะกดคำ ไตรยางศ์ การผันเสียงวรรณยุกต์ คำควบกล้ำ อักษรนำ เป็นต้น และครูผู้สอนในระดับพื้นฐานจะต้องสามารถจัดกระบวนการเรียนการสอนได้อย่างมีลำดับ

ขั้นตอน จากเรื่องง่ายไปสู่เรื่องยาก ทำให้นักเรียนเรียนรู้ไปตามลำดับอย่างต่อเนื่องและไม่รู้สึกลัว การเรียนภาษาไทยเป็นเรื่องยาก

การสอนหลักเกณฑ์ทางภาษาไทยให้แก่ นักเรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานครูต้องใช้ เทคนิคอย่างหลากหลาย ใช้วิธีสอดแทรกหลักภาษาไปในกระบวนการสอนอ่านสอนเขียนอย่าง ผสมกลมกลืน นั่นก็หมายความว่าครูจะต้องรู้ วิธจัดการเรียนรู้หลักภาษาโดยผสมผสานไปกับการ สอนการใช้ภาษา และสอนให้สนุกด้วยการให้นักเรียนสังเกตการใช้ภาษาสรุปเป็นกฎเกณฑ์ ด้วยตนเอง จะได้ไม่ทำให้นักเรียนเบื่อวิชาภาษาไทย หากนักเรียนรักและเห็นคุณค่าของภาษาไทย ก็จะเป็นคนรักการอ่าน ซึ่งนับเป็นคุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่สำคัญยิ่ง อันจะเป็นประโยชน์ต่อ การเรียนรู้เนื้อหาสาระวิชาอื่น ๆ ของนักเรียนต่อไป (กรมวิชาการ, 2545 : 133)

การเรียนการสอนภาษาไทย

1. หลักการสอนภาษาไทย

สนิท สัตโยภาส (2532 : 92) หลักการสอนภาษาไทยโดยทั่วไป ควรคำนึงถึงทฤษฎี การเรียนรู้ของนักจิตวิทยาต่าง ๆ แต่หลักการสอนภาษาไทยนั้น มีข้อควรคำนึงเพิ่มเติมอีก ดังนี้

- 1.1 สอนภาษาไทยให้สอดคล้องธรรมชาติ
- 1.2 ควรสอดแทรกทักษะภาษาขณะที่มีการเรียนการสอน เพราะเราถือว่าภาษาไทย เป็นปัจจัยของการเรียนทุกวิชา
- 1.3 สอนภาษาไทยให้สัมพันธ์กับวิชาอื่น
- 1.4 สอนภาษาไทยเมื่อนักเรียนมีความพร้อม
- 1.5 เรื่องที่นำมาสอนควรมีความหมายต่อนักเรียน โดยเป็นเนื้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ ตัวนักเรียน เป็นเรื่องที่ใกล้ตัวนักเรียน เป็นรูปธรรมและเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน
- 1.6 ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ เพราะฉะนั้นควรฝึกบ่อย ๆ การเรียนจึงจะได้ผลดี
- 1.7 การจัดการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้สื่อการสอน เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจและ มีความเข้าใจในบทเรียนยิ่งขึ้น
- 1.8 สอนภาษาไทยโดยใช้กิจกรรมการสอน เพื่อช่วยให้นักเรียนเรียนด้วยความ เพลิดเพลิน สนุกสนาน ครูควรเปลี่ยนวิธีการเรียนรู้ และกิจกรรมอยู่เสมอ
- 1.9 สอนภาษาไทยโดยฝึกให้นักเรียนรู้จักใช้ความคิด เพราะความคิดเป็นสิ่งที่ติด ตัวนักเรียนมาแต่กำเนิด
- 1.10 สอนภาษาไทยควรมีการเสริมแรง และการจูงใจอยู่เสมอ

2. กิจกรรมการเรียนการสอน

กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทย หมายถึง สภาพที่จัดกระทำเพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ดังนั้นกิจกรรมที่ดีจึงควรมีลักษณะที่จะช่วยให้การสอนบรรลุผล สนุกสนาน เพลิดเพลิน และตรงตามจุดประสงค์ของการเรียนการสอน กิจกรรมการเรียนการสอนมีมากมาย เราสามารถจัดได้ทุกระยะของการเรียนการสอนตั้งแต่นำเข้าสู่วิทยาเขต ชั้นสอน ชั้นสรุป และชั้นประเมินผล ครูเป็นผู้เลือกกิจกรรมให้เหมาะสมกับบทเรียนโดยยึดหลัก ดังนี้

2.1 เลือกให้เหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของบทเรียน

2.2 เลือกให้เหมาะสมกับสาระที่จะสอนว่ามีลักษณะใดเหมาะสมกับกิจกรรมใด เช่น เป็นข้อคิดที่ควรใช้กิจกรรม “อภิปราย” หรือการสร้างสถานการณ์สมมติ

2.3 เลือกให้เหมาะสมกับนักเรียน เช่น ความยากง่าย ระดับความรู้

2.4 เลือกโดยพิจารณาความสามารถของผู้สอนด้วย เช่น ครูที่ร้องเพลงไม่เก่งก็อาจใช้เครื่องบันทึกเสียงแทน หรือเชิญวิทยากรก็ได้

2.5 เลือกโดยพิจารณาสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอน เช่น ถ้าห้องเรียนแคบ การจัดให้เล่นเกมแข่งขันก็อาจจะเกิดเสียงดังไปรบกวนห้องเรียนอื่น และการเคลื่อนไหวก็ไม่สะดวก ครูอาจใช้กิจกรรมอื่นแทน หรือพานักเรียนไปใช้บริเวณสนามหญ้าแทนก็ได้

2.6 เลือกกิจกรรมที่ให้ความสนุกสนาน ปฏิบัติง่าย ไม่ซับซ้อน และยืดหยุ่นได้ เลือกกิจกรรมที่ให้แนวคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และทุกคนมีส่วนร่วม (ปานดาว วาด โดกสูง. 2547 : 12)

แผนการจัดการเรียนรู้

ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ เป็นแนวทางดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แต่ละครั้ง โดยกำหนดสาระสำคัญ จุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ ตลอดจนการวัดและประเมินผล โดยมีผู้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

กรมวิชาการ (2539 : 149) ให้ความหมายว่า หมายถึงเอกสารที่ได้เตรียมการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้อย่างละเอียดและชัดเจนซึ่งครูหรือผู้อื่นสามารถนำเอกสารแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้สอนในห้องเรียนได้

รุจิรุ ภูสาระ (2545 : 159) ให้ความหมายว่า เป็นเครื่องมือแนวทางในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้นักเรียนตามที่กำหนดไว้ในสาระการเรียนรู้ของแต่ละกลุ่มสาระ

นิคม ชมภูหลง (2545 : 180) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้ แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แผนหรือโครงการที่จัดเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อใช้ในการ

ปฏิบัติการสอน ในรายวิชาใดวิชาหนึ่งเป็นการเตรียมการสอนที่มีระบบและเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ครูพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไปสู่จุดประสงค์การเรียนรู้และจุดหมาย

กองการวิจัยทางการศึกษา (กรมวิชาการ. 2545 : 10) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้ แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้สอนจะใช้เป็นเครื่องมือหรือแนวทางในการจัดประสบการณ์จากที่หลักสูตรกำหนดมาตรฐาน และสาระการเรียนรู้ไว้ ออกแบบแผนและดำเนินกิจกรรมการสอนให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ สอดคล้องกับแนวทางและเจตนารมณ์ของหลักสูตร และต้องรวบรวมสิ่งที่เด็กต้องกระทำจริงในชีวิตประจำวัน มีประสบการณ์ทั้งหลายให้เด็กกระทำตามศักยภาพของนักเรียน

ฉัฐวุฒิ กิจรุ่งเรือง และคณะ (2545 : 20) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง การเตรียมการจัดการเรียนรู้ไว้ล่วงหน้าอย่างเป็นระบบและเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อใช้เป็นแนวทางในการดำเนินการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาใดวิชาหนึ่ง ให้บรรลุผลตามจุดมุ่งหมายที่หลักสูตรกำหนด

จากความหมายของแผนการเรียนรู้ข้างต้นสรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แนวดำเนินการ และวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ โดยให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรเพื่อพัฒนานักเรียนให้เต็มศักยภาพ ซึ่งมีส่วนสำคัญประกอบด้วย จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนการสอน และการวัดผลประเมินผล

ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น พอสรุปให้มีความสำคัญดังนี้ (กรมวิชาการ. 2545 : 18)

1. ช่วยทำให้เกิดการวางแผนวิธีการสอน วิธีเรียนที่ดี ที่เกิดจากการผสมผสานความรู้และจิตวิทยาการศึกษา
2. ช่วยให้ครูมีคู่มือในการสอนที่ทำด้วยตนเองล่วงหน้า ทำให้ครูมีความมั่นใจในการสอนได้ตามเป้าหมาย
3. ช่วยส่งเสริมให้ครูใฝ่ศึกษาหาความรู้ ทั้งหลักสูตรและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตลอดจนการวัดและประเมินผล
4. ช่วยเป็นคู่มือสำหรับครูที่จะมาสอนแทน
5. ช่วยเป็นหลักฐานแสดงข้อมูลที่ถูกต้อง เทียงตรง เป็นประโยชน์ต่อวงการการศึกษา
6. ช่วยเป็นผลงานวิชาการแสดงความชำนาญและความเชี่ยวชาญของผู้จัดทำ

นอกจากนี้ ชาญชัย อาจิณสมภาร (2542 : 24 - 27) ได้ให้ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้รวมถึงการทำกรอบของจุดมุ่งหมาย แล้วเลือกเนื้อหาวิชา ระเบียบ แบบแผน วัสดุอุปกรณ์ และเทคนิคการประเมิน ครูที่ต้องทำสิ่งเหล่านี้ถูกบังคับให้เตรียม และจัดระเบียบบทเรียนของตนเองให้ดี

2. การทำแผนการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับการคาดคะเนว่าอะไรจะเกิดขึ้น และเลือก ประสิทธิภาพที่จะเปลี่ยนเด็กให้ดีขึ้น การคาดคะเนจึงช่วยทำให้เกิดการสอนที่ดีซึ่งเป็นจุดมุ่งหมาย ของครูทุกคน การทำแผนการจัดการเรียนรู้จะกระตุ้นให้ครูมีความคิดสร้างสรรค์

3. แผนการจัดการเรียนรู้ใช้เป็นคู่มือสำหรับครูฝึกสอน เนื่องจากมีหลายเรื่องที่ต้องถาม เนื้อหาวิชาหรือลำดับเนื้อหาที่จะสอน แผนการจัดการเรียนรู้จึงทำหน้าที่เป็นผู้เตือน

4. การวางแผนช่วยป้องกันการสูญเสียเวลา ซึ่งปกติจะเกิดขึ้นกับการสอนที่ไม่ได้จัด ระเบียบ แผนการจัดการเรียนรู้ช่วยให้ครูมีระบบระเบียบ นอกจากนี้ยังช่วยครูตัดสินใจว่าจะสอน อย่างไร จึงจะไม่น้อยหรือมากเกินไป

5. แผนการจัดการเรียนรู้ป้องกันไม่ให้ออกนอกเนื้อหาวิชา โดยทำให้ครูตระหนักถึงสิ่งที่ เขาต้องทำในวันนั้น

6. แผนการจัดการเรียนรู้ให้ความรู้สึกในความมั่นคง โดยเฉพาะต่อครูใหม่ซึ่งมักมีความ ประหม่าและเครียด

7. หลักการของการทำกิจกรรมด้วยตนเองประยุกต์ใช้ได้กับครูและนักเรียนด้านนักเรียน เรียนด้วยการกระทำครูก็สอนด้วยการกระทำ

8. แผนการจัดการเรียนรู้มีประโยชน์ไม่เพียงกับครูเท่านั้น แต่จะมีประโยชน์ต่อผู้บริหาร ศึกษาพิเศษ เพื่อให้ทราบว่าครูได้สอนอะไรบ้าง เนื้อหาครอบคลุมบทเรียนหรือไม่

9. แผนการจัดการเรียนรู้ในอดีตจะเป็นประโยชน์สำหรับครูผู้สอนแทนในยามฉุกเฉิน

ขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน (กรมวิชาการ, 2545 : 7) ได้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้มีขั้นตอนสำคัญ ดังนี้

1. ทำความเข้าใจกับหลักสูตร ทั้งหลักการ จุดหมาย สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ที่ กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางและหลักสูตรสถานศึกษา เพื่อนำมาใช้เป็นแนวปฏิบัติในการ วางแผนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

2. เขียนจุดประสงค์การเรียนรู้สำหรับเนื้อหาวิชานั้น ๆ ในลักษณะจุดประสงค์ปลายทางที่ ควรจะเกิดขึ้นกับนักเรียนเมื่อได้เรียนวิชานั้นครบทั้งหมดแล้ว

3. เขียนโครงสร้างของวิชาที่จะสอนทั้งวิชาโดยกำหนดส่วนประกอบ คือ
  - 3.1 ชื่อเรื่อง โดยวิเคราะห์จากคำอธิบายรายวิชา
  - 3.2 จำนวนชั่วโมงที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ โดยคำนวณจากจำนวนชั่วโมงที่กำหนด

คามหลักสูตร

3.3 สารสำคัญ เน้นถึงความคิดรวบยอดหรือหลักการหรือทักษะหรือลักษณะนิสัยที่
ต้องการปลูกฝังให้เกิดขึ้นกับนักเรียนในการเรียนแต่ละเรื่อง

- 3.4 จุดประสงค์การเรียนรู้
4. แผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบที่สำคัญ ดังนี้

- 4.1 สารสำคัญ
- 4.2 ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
- 4.3 จุดประสงค์การเรียนรู้
- 4.4 ชนิดของสมรรถภาพ
- 4.5 ประสิทธิภาพเดิม
- 4.6 สารการเรียนรู้
- 4.7 ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
- 4.8 สื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้
- 4.9 การวัดผลและประเมินผล

ประโยชน์ของแผนการจัดการเรียนรู้

นิคม ชมภูหลง (2545 : 180) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ไว้

ดังนี้

1. จะเอื้อประโยชน์ต่อผู้สอนและนักเรียน
2. ทำให้ผู้สอนเกิดความมั่นใจในการสอนยิ่งขึ้น
3. ทำให้การสอนของครูต่อเนื่อง
4. ทำให้นักเรียนเกิดความศรัทธาในตัวครู
5. ทำให้บทเรียนมีประโยชน์และมีความหมายต่อชีวิตจริงของนักเรียน
6. เป็นแนวทางการสอนสำหรับผู้อื่นที่จะมาสอนแทน
7. เป็นหลักฐานในการวัดผลการเรียน
8. เป็นหลักฐานในการพิจารณางานของครู

การอ่านคำควบกล้ำ

การอ่านเป็นพฤติกรรมสำคัญยิ่ง ซึ่งครูต้องใช้ความสามารถและพยายามให้มากในการที่จะส่งเสริมให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่าน เพราะการอ่านมีความสำคัญมากในการศึกษา การอ่านแบ่งออกเป็น 2 ประเภท การอ่านในใจและการอ่านออกเสียง นกคต จันทรเพ็ญ (2534 : 79) ให้ความหมายของการอ่านเสียง สรุปได้ว่า การอ่านออกเสียง คือ การเปล่งเสียงตามตัวอักษร ด้อยคำและเครื่องหมายต่าง ๆ ที่เขียนไว้ออกมาให้ถูกต้อง ซึ่งหลักสำคัญของการอ่านออกเสียงข้อหนึ่ง ได้แก่ ความชัดเจน คือ ออกเสียงให้ชัดด้วยชัดคำทั้งเสียงสระ พยัญชนะ วรรณยุกต์ และ คำควบกล้ำ การอ่านออกเสียงพยัญชนะ ร ล และพยัญชนะควบกล้ำ ร ล ว เป็นปัญหามากในปัจจุบัน จึงจำเป็นต้องทราบหลักในการอ่านและฝึกอย่างถูกต้อง ดังที่ วิเชียร เกษประทุม (2549 : 9) สรุปไว้ว่า การอ่านออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ ร ล ว จะต้องรู้ถึงวิธีออกเสียงพยัญชนะ ร ล ว แต่ละตัวให้ถูกต้องก่อน ดังนี้

1. เสียง /ร/ หรือเสียงร้วลัน (Trill) ออกเสียงโดยการยกลิ้นขึ้นไปแตะปุ่มเหงือกเบา ๆ เมื่อกระแสมผ่านจุดนี้ ทำให้ปลายลิ้นสลับออกและกลับไปแตะปุ่มเหงือกสลับกันหลาย ๆ ครั้ง
2. เสียง /ล/ หรือเสียงข้างลิ้น (Lateral) เกิดจากการกักลมไว้ตรงกลางของปาก คือ ยกส่วนของลิ้นแตะฐานบนให้สนิท แล้วปล่อยให้ลมผ่านออกมาด้านข้างของลิ้นข้างใดข้างหนึ่งหรือทั้งสองข้าง
3. เสียง /ว/ หรือเสียงริมฝีปาก - เพดานบน เกิดจากการใช้ลิ้นส่วนหลังกับเพดานอ่อน และห่อริมฝีปาก เปล่งเสียงออกมาพร้อม

เมื่อออกเสียงพยัญชนะ ร ล ว แต่ละเสียงให้คล่องแล้วจึงออกเสียงควบกล้ำกับ พยัญชนะตัวอื่น เช่น กราบ ปลา กวาง แต่ถ้ายังออกเสียงคำควบกล้ำไม่ได้ให้ออกเสียงโดยวิธีต่อไปนี้

1. ออกเสียงควบกล้ำ โดยวิธีแยกเสียงเป็น 2 พยางค์ เช่น คำว่า ปลา ให้แยกเป็น 2 พยางค์ คือ ปะ - ลา

2. ออกเสียงควบกล้ำที่แยกเป็น 2 พยางค์นั้นซ้ำ ๆ ก่อนแล้วจึงทวีความเร็วขึ้น จนออกเป็นเสียงควบกล้ำได้ในที่สุด เช่น

ปะ - ลา   ปะ - ลา   ปะ - ลา   ปะ - ลา   →   ปลา (→ปลา)

ตะ - รา   ตะ - รา   ตะ - รา   ตะ - รา   →   ตรา (→ตรา)

กะ - หราบ   กะ - หราบ   กะ - หราบ   กะ - หราบ   →   กราบ (→กราบ)

หลักการอ่านคำควบกล้ำ

การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้บรรลุตามเป้าหมาย ส่วนหนึ่งจะต้องออกเสียงคำควบกล้ำให้ชัดเจน จึงจำเป็นต้องทราบหลักการอ่านคำควบกล้ำ ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (2531 : 135 - 136) แบ่งคำควบกล้ำเป็น 2 ชนิด ดังนี้

1. อักษรควบแท้ คือ พยัญชนะ 2 ตัว ออกเสียงพร้อมกัน เท่ากับพยัญชนะตัวเดียว และร่วมสระเดียวกัน เช่น

กร - กราบ กราย

กล - กลับ กลาย

กว - กวาด ไกว

คร, ขร - คราบ ขริม

คล, ขล - คลุม ขลัง

คว, ขว - ความ ขวัญ

2. อักษรควบไม่แท้ คือ พยัญชนะ 2 ตัว ร่วมสระเดียวกัน แต่ออกเสียงพยัญชนะเพียงตัวเดียว ไม่ออกเสียงพยัญชนะที่ควบ เช่น

จริง สร้าง กำสรวล กำสรด

เสรี สรัทธา ไสร้ โทรม

อนึ่ง มีคำยืมบางคำซึ่งเป็นคำควบกล้ำในภาษาเดิมที่เรารับมาใช้ คือ เสียงควบ “ทร” ออกเสียงเป็น “จ” เช่น

ทรวดทรงทราบทรมทราย   ทรด โทรมหมายนกกอินทรี

มัทรีอินทรียมี   เทรคณนทรืพุทราเพรา

ตัว “ทร” เหล่านี้เราออกสำเนียงเป็นเสียง “จ” เนื่องจากอักษรควบไม่แท้ไม่มีปัญหาในการอ่านออกเสียงจึงไม่นำมาสร้างแบบฝึก

ปัญหาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ

การอ่านออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำนั้น จะต้องระมัดระวังอย่างมาก เพราะถ้าออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจนแล้วทำให้การสื่อสารผิดพลาดได้ (ประสงค์ ราชณสุข. 2532 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความบกพร่องทางการพูดของนักเรียนโรงเรียนประถมศึกษาตมมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร พบว่า เสียงที่นักเรียนออกไม่ชัดมากที่สุด คือ เสียงพยัญชนะควบกล้ำ ร ล ดังนั้น จึงพอสรุปได้ว่า ปัญหาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำไม่ชัดนี้มีในทุกระดับชั้น ซึ่ง (พุง ญาณโกมุท. 2510 : 24-26 ; อ่างถึงใน คมขำ แสนกล้า. 2547 : 22-23) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับการอ่านออกเสียงคำมีพยัญชนะ ร ล ว ควบกล้ำไม่ชัดว่ามีสาเหตุ ดังนี้

1. เกิดจากการเอาอย่างที่ดี โดยธรรมชาติเด็ก ๆ มักจะมีการปรับตัวเพื่อให้เข้ากับสังคม วิธีการปรับตัวของเด็กวิธีหนึ่งที่เด็กชอบกระทำ คือ การเอาอย่าง (Identification) เด็กมักจะเอาอย่างจากคนที่อยู่เหนือนอนหรือบุคคลที่ตนยกย่องชมเชย บุคคลเหล่านี้จะเป็นบุคคลที่อยู่ใกล้ตัวเด็ก การอ่านอย่างนี้แบ่งเป็น 2 วิธี คือ

1.1 เด็กเอาอย่างผู้ใหญ่ เช่น ลูกคนจีน เอาอย่างการพูดของบิดามารดาของตนที่พูดภาษาไทยไม่ชัด ส่วนมากจะพูดคำควบกล้ำและ ร ล ไม่ชัดเจนซึ่งเราได้ยินเขาพูด “ปลา” ออกเสียงเป็น “ปลา”

1.2 เด็กเอาอย่างเด็ก เท่าที่สังเกตจะพบว่า เด็กชอบเอาอย่างเพื่อน ๆ ที่เป็นลูกคนจีนที่พูดไม่ชัด

2. อวัยวะในการออกเสียงบกพร่อง อวัยวะในการออกเสียงนับว่าเป็นสิ่งสำคัญในการจะทำให้เสียงที่ออกมานั้นชัดหรือไม่ชัด ถ้าอวัยวะเหล่านี้บกพร่องไปอาจจะออกเสียงไม่ได้ หรือถ้าออกเสียงได้ก็ไม่ชัด อวัยวะออกเสียงที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงคำควบกล้ำ มีดังนี้

2.1 ริมฝีปาก ถ้าริมฝีปากแหงหรือไม่สามารถห่อหรือจับได้ตามต้องการ แล้วเด็กจะไม่สามารถออกเสียงพยัญชนะเป็นต้นว่า ป พ ว ได้ถูกต้องทำให้การออกเสียงคำควบกล้ำไม่ชัด

2.2 ลิ้น นับเป็นสิ่งสำคัญในการออกเสียงอักษรควบกล้ำมาก หากลิ้นแข็งหรือมีขนาดเล็กลงไปใหญ่ไปหรือสั้นกว่าปกติย่อมทำให้ไม่สามารถออกเสียง ก ข ค และ ร ได้ถนัด

2.3 ฟัน ในที่นี้หมายถึงฟันหน้า ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นการช่วยกักลมในการออกเสียง ถ้าฟันเสีย เช่น แมงกินฟัน ฟันเหยิน หรือ ฟันห่าง ก็จะทำให้เสียงไม่ชัด

3. เกิดจากครุในชั้นในระดับประณตต้นวารากฐานไม่ดี ออกเสียงไม่ชัดเจน ไม่เอาใจใส่แก้ไขฝึกหัดเด็ก เด็กจึงจดจำผิด ๆ จนเกิดความเคยชินเป็นนิสัยทำให้เสียงไม่ชัดเจนหรือออกเสียงผิดพลาดไป

จากสาเหตุดังกล่าวข้างต้นยังคงเป็นปัญหาต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน จึงสมควรอย่างยิ่งที่ทุกฝ่ายจะต้องช่วยกันแก้ไขอย่างจริงจังทั้งครูผู้สอนในทุกระดับชั้นและผู้ปกครอง

หลักและวิธีการแก้ไขปัญหาการออกเสียง

1. วิธีแสดงตำแหน่งที่เกิดเสียง (Phonetic Placement Method) วิธีนี้ครูให้เด็กสังเกตการออกเสียงของครุว่า ขณะทีออกเสียงนั้นลิ้นของครุแตะไว้ที่จุดใด ทำรูปปากอย่างไร เช่น ถ้าออกเสียงพยัญชนะ ร ปลายลิ้นจะแตะที่ปุ่มเหงือก ถ้าออกเสียงสระอู ปากจะเป็นรูปห่อกลม เป็นต้น วิธีนี้มักจะใช้ควบคู่กับการฝึกแก้ไขหน้ากระจกเงา (Mirror Practice) เมื่อเด็กสังเกตวิธีออกเสียงของครุหรือผู้ฝึกได้แล้วจึงให้เด็กออกเสียงตามครุคอยสังเกตเพื่อแก้ไข

2. วิธีเร้าและตอบสนอง (Stimulus – Response Method) วิธีนี้ครูหรือผู้ฝึกออกเสียงที่เด็กพูดไม่ชัดเจนให้เด็กฟัง และให้เด็กสังเกตวิธีออกเสียงของครูแล้วจึงให้เด็กลองออกเสียงนั้น ถ้าเด็กออกไม่ถูกครูจะแก้ไขให้แล้วให้ลองใหม่อีกครั้งถ้าออกเสียงได้ถูกต้องครูจะชมเชยให้กำลังใจ

3. วิธีสะท้อนกลับ (Feedback Technique) วิธีนี้ครูผู้ฝึกจะให้เด็กได้ฟังเสียงของตนเอง โดยการบันทึกเสียงไว้ให้ฟังภายหลังหรือให้ฟังเสียงของตนเอง ในเวลาที่ออกเสียงนั้นซึ่งอาจทำได้ง่าย ๆ โดยการใช้นิ้วมือป้องปากและหูไว้ในขณะออกเสียง ซึ่งทำให้ได้ยินเสียงของตนเองชัดเจน หรือจะฝึกในห้องปฏิบัติการทางเสียง (Sound Laboratory) ก็ได้ และอีกวิธีหนึ่งให้เด็กฟังเสียงของตนเองไปพร้อม ๆ กับเสียงของผู้ฝึก เพื่อเด็กจะได้เปรียบเทียบเสียงของตนเองกับเสียงของครู และพยายามปรับปรุงแก้ไขตนเอง ซึ่งวิธีนี้ต้องอาศัยเครื่องมือเฉพาะในการฝึกจึงจะได้ผลดี

4. วิธีนำจุดบกพร่องมาเป็นแนวเทียบในการฝึก (Negative Practice) วิธีนี้ครูหรือผู้ฝึกจะใช้วิธีฝึกสลับกับวิธีที่ผิดสลับเปลี่ยนกันในการฝึก เพื่อให้เด็กรู้ว่าเมื่อใดตนออกเสียงถูกหรือออกเสียงผิด ข้อที่พึงระลึกก็คือ ครูจะใช้วิธีนี้เป็นขั้นสุดท้าย หลังจากเด็กได้เรียนรู้วิธีออกเสียงที่ถูกแล้ว

5. วิธีใช้อุปกรณ์ประกอบการฝึก (Practice Materials) วิธีนี้ครูหรือผู้ฝึกจะใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ ประกอบกิจกรรมการฝึก เช่น บัตรคำ บัตรภาพ แผนภูมิ วัสดุจำลอง หุ่นมือ เกมต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งจะทำให้ได้รับผลดีในการแก้ไข โดยเฉพาะในเด็กระดับชั้นประถมศึกษา วิธีดำเนินการแก้ไขการออกเสียงมีขั้นตอน ดังนี้

5.1 ขั้นการฝึกฟัง ซึ่งแบ่งเป็น

5.1.1 ฝึกฟังเสียงที่ถูกต้อง

5.1.2 ฝึกวิเคราะห์เสียงของตน

5.1.3 ฝึกแยกความแตกต่างของเสียงที่ถูกต้องกับเสียงที่ผิด

5.2 ขั้นการฝึกออกเสียง ซึ่งแบ่งเป็น

5.2.1 ฝึกบริหารอวัยวะออกเสียง เพื่อช่วยให้ออกเสียงได้คล่องแคล่ว

5.2.2 ฝึกออกเสียง แบ่งเป็น

5.2.2.1 ฝึกออกเสียงที่เป็นปัญหาในระดับเสียง

5.2.2.2 ฝึกออกเสียงที่เป็นปัญหาในระดับพยางค์

5.2.2.3 ฝึกออกเสียงที่เป็นปัญหาในระดับคำ

5.2.2.4 ฝึกออกเสียงที่เป็นปัญหาในระดับประโยค

5.2.2.5 ฝึกออกเสียงที่เป็นปัญหาในระดับการสนทนา

5.2.2.6 ฝึกเพื่อนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

การเขียนคำควบกล้ำ

การเขียนคำควบกล้ำ เป็นส่วนหนึ่งในการศึกษาเรื่องการเขียนสะกดคำ จึงถือเป็นแนวทางสำหรับการศึกษาเรื่องการเขียนคำควบกล้ำ และกรมวิชาการ (2536 : 49-50) ได้เสนอแนะกระบวนการเขียนไว้ ดังนี้

1. ให้นักเรียนเห็นคำ
2. ให้นักเรียน ได้ยินการออกเสียงคำที่ชัดเจนถูกต้อง
3. ให้นักเรียนฝึกลอกเสียงที่จะเขียนให้ชัดเจนถูกต้อง
4. ให้นักเรียนรู้ความหมายและการใช้คำนั้น
5. ให้นักเรียนเขียนคำ

บันลือ พฤษะวัน (2533 : 170-174) จำแนกการสอนไว้ 5 แบบ คือ

1. การจัดการเรียนรู้เขียนแบบใช้เสียงพาไป การจัดการเรียนรู้เขียนแบบนี้ใช้ความเด่นของภาษาไทยที่มีเสียงคงที่ และความสัมพันธ์ของการฝึกอ่านแบบสะกดตัวกับการเขียนมาใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่
2. การจัดการเรียนรู้เขียนให้เห็นคำก่อน การเขียนแบบนี้มุ่งให้นักเรียนฝึกเขียนคำใหม่ในบทเรียนให้แม่นยำขึ้น และมุ่งให้เข้าใจความหมายของคำในรูปประโยค
3. การฝึกสะกดคำในขณะที่ครูเขียนหรือนักเรียนเขียนข้อความบนกระดานดำ หรือทำแผนภูมิประสพการณ์ โดยครูเขียนข้อความลงบนกระดานหรือแผนภูมิ นักเรียนสะกดตัวไปที่ละคำ ครูเขียนไปตามที่นักเรียนสะกดเสร็จแล้วให้นักเรียนอ่านและคัดลอกลงสมุด
4. การเขียนโดยใช้บันทึกแบบอย่าง วิธีจัดการเรียนรู้โดยครูทำแถบประโยคที่เลื่อนได้ โดยให้นักเรียนอ่านประโยคแล้วค่อย ๆ เลื่อนปิดประโยคจนมืด นักเรียนจึงเขียนประโยคนั้นลงไป การจัดการเรียนรู้เขียนแบบนี้เป็นการฝึกทักษะการอ่านเร็วที่สัมพันธ์กับการกวาดสายตา
5. การเขียนตามคำบอก เป็นวิธีการสอนที่นิยมใช้กันมากและยังใช้ได้ดีจนถึงปัจจุบัน ซึ่งจำเป็นต้องฝึกเสมอ ๆ

วรรณิ โสมประยูร (2539 : 140-141) ได้สรุปถึงความสำคัญของการเขียนไว้ ดังนี้

1. เป็นเครื่องมือสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และประสพการณ์ของตนออกเสนอผู้อ่าน
2. เป็นการเก็บบันทึกรวบรวมข้อมูลที่น่าสนใจและเป็นประโยชน์ ซึ่งคนเคยมีประสพการณ์มาก่อน
3. เป็นการระบายอารมณ์อย่างหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องและผู้เขียนเกิดความรู้สึกประทับใจในประสพการณ์ที่ผ่านมา

4. เป็นเครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรม เช่น ถ่ายทอดจากสมัยหนึ่งไปสู่อีกสมัยหนึ่ง หรือจากชาติหนึ่งไปสู่อีกชาติหนึ่ง

5. เป็นเครื่องมือพัฒนาสติปัญญาของบุคคล เนื่องจากการเรียนรู้เกือบทุกอย่างต้องอาศัยการเขียนเป็นเครื่องมือสำหรับบันทึกสิ่งที่ได้ฟังหรือได้อ่าน

6. เป็นการเสนอความต้องการของมนุษย์ตามความประสงค์ที่มนุษย์แต่ละคนปรารถนา เช่น เพื่อต้องการทำให้รู้เรื่อง ทำให้รัก ทำให้โกรธ และสร้างหรือทำลายความสัมพันธ์ของคนในชาติ

7. เป็นการแสดงออกซึ่งภูมิปัญญาของผู้เขียน ทำให้รู้ถึงความสามารถของผู้เขียนได้จากวรรณกรรมหรืองานเขียนอื่น ๆ

8. เป็นอาชีพอย่างหนึ่งที่ได้รับการยกย่องว่ามีเกียรติ และเพิ่มฐานะทางเศรษฐกิจให้สูงขึ้นได้

9. เป็นการพัฒนาความสามารถและบุคลิกส่วนบุคคลให้มีความเชื่อมั่นในตนเองในการแสดงความรู้สึกและแนวความคิด

10. เป็นการพัฒนาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ทั้งต่อตนเองและสังคม

แบบฝึกทักษะ

การฝึกทักษะจำเป็นต้องอาศัยแบบฝึก เพื่อเป็นการทบทวนความเข้าใจและฝึกฝนสิ่งที่ยังบกพร่องอยู่ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่โดยตรงของครูที่จะสร้างแบบฝึกให้เหมาะสมสำหรับเรื่องนั้น

ความหมายของแบบฝึกทักษะ

แบบฝึกทักษะ เป็นสื่อการเรียนประเภทหนึ่งสำหรับให้นักเรียนฝึกปฏิบัติ เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจและทักษะเพิ่มขึ้น ส่วนใหญ่หนังสือเรียนจะมีแบบฝึกหัดอยู่ท้ายบทเรียน ในบางวิชาแบบฝึกหัดจะมีลักษณะเป็นแบบปฏิบัติ

ชาญชัย อาจิมสมาจาร (2542 : 98) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกทักษะว่า คือ ส่วนของบทเรียนที่บอกนักเรียนว่าทำอะไร และทำให้สำเร็จผลอะไรในบทเรียน ในอดีตแบบฝึกถูกมองว่าเป็นการบ้าน แต่ในปัจจุบันแบบฝึกหัดเป็นงานที่ทำในชั้นเรียนหรือที่บ้านเป็นบทเรียนที่ต้องเรียนเป็นหัวข้อที่ต้องเรียน เป็นโครงการที่ต้องทำให้สำเร็จ เป็นคำถามที่ต้องตอบ หรือทบทวนบทเรียนที่ผ่านมา กิจกรรมเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมการเรียนการสอน

ดังนั้นสรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะ หมายถึง สื่อการเรียนรู้อย่างหนึ่งที่ครูนำไปใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจและมีทักษะในเรื่องต่าง ๆ มากยิ่งขึ้น

หลักการสร้างแบบฝึกทักษะ

วรรณ แก้วแพรง (2526 : 39) กล่าวถึงหลักเกณฑ์ในการสร้างแบบฝึกทักษะเพื่อเกิดผลตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ครูต้องมีหลักในการจัดแบบฝึกทักษะ ดังนี้

1. มีจุดมุ่งหมายในการจัดแบบฝึกทักษะอย่างชัดเจน
2. ต้องจัดจากง่ายไปหายากและคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล
3. ต้องจัดหลังสอนบทเรียนหรือเนื้อหานั้น ๆ แล้ว
4. ต้องจัดแบบฝึกทักษะล่วงหน้าโดยทำให้เป็นรายเนื้อหาหรือทำให้เป็นบท ๆ ตาม

บทเรียนพร้อมกับทำเฉลยไว้

จากเอกสารที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่า หลักในการสร้างแบบฝึกทักษะต้องมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนว่าต้องการฝึกในด้านใด เนื้อหาและเวลาต้องเหมาะสมกับความสามารถความสนใจและความแตกต่างระหว่างบุคคลมีความหมายต่อการนำไปใช้ในชีวิต

ประโยชน์ของแบบฝึกทักษะ

มยุรี เหมือนพันธ์ (2535 : 25) สรุปประโยชน์ของแบบฝึกทักษะไว้เป็นแบบฝึก นอกจากจะเป็นเครื่องมือสำคัญต่อการเร่งทักษะทางภาษาของนักเรียนแล้ว ยังมีประโยชน์ต่อครูในการสอนทำให้ทราบพัฒนาการทางทักษะนั้น ๆ ของเด็ก เห็นข้อบกพร่องในการเรียนซึ่งจะได้แก้ไขได้ทันทั่วทั้ง เป็น การช่วยเหลือนักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียน

อดุลย์ ภูปลื้ม (2536 : 25) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกทักษะไว้ ดังนี้

1. ช่วยให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น
2. ช่วยให้อจดจำเนื้อหาและคำศัพท์ต่าง ๆ ได้คงทน
3. ทำให้เกิดความสุขสนุกสนานในขณะที่เรียน
4. ทำให้ทราบความก้าวหน้าของนักเรียน
5. ทำให้ทราบข้อบกพร่องของนักเรียน
6. ทำให้ครูประหยัดเวลา
7. ทำให้นักเรียนสามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากประโยชน์และความสำคัญของแบบฝึกทักษะที่กล่าวมา สรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะที่ดีและมีประสิทธิภาพช่วยทำให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการฝึกทักษะได้เป็นอย่างดี แบบฝึกทักษะที่ดีเปรียบเสมือนผู้ช่วยที่สำคัญของครู ทำให้นักครูลดภาระในการสอนลงได้ ทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มที่ และเพิ่มความมั่นใจในการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

ในการทำวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ และการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ดังต่อไปนี้

จารุวรรณ พิมพ์นิษฐ์ (2540 : บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเปรียบเทียบความสามารถการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำด้วย ร ล ว วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยใช้เกมในการฝึกทักษะกับการสอนฝึกทักษะตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนวมเปลือยวิทยายน ภาคเรียนที่ 2 จำนวน 50 คน เครื่องมือ คือ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มี ร ล ว ควบกล้ำ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกทักษะโดยใช้เกมมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มี ร ล ว ควบกล้ำสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการฝึกทักษะโดยใช้กิจกรรมในคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผกาวดี ปัญญาวรรณศิริ (2540 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การสร้างแบบฝึกการอ่านออกเสียงพยัญชนะต้น ร ล และพยัญชนะควบกล้ำ ร ล ว เพื่อใช้เสริมการสอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนท่าบองนิคมภาพที่ 90 ภาคเรียนที่ 1 จำนวน 42 คน เครื่องมือ คือ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบฝึกการอ่านออกเสียง และแบบทดสอบ ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่เรียน โดยใช้แบบฝึกการอ่านออกเสียงพยัญชนะต้น ร ล และพยัญชนะควบกล้ำ ร ล ว มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงเพิ่มขึ้นสูงกว่านักเรียนที่ไม่ใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สรศักดิ์ ศรีตระกูล (2541 : บทคัดย่อ) ให้ทำวิจัยเรื่อง การใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดสุวรรณาวาส และ โรงเรียนบ้านวังหมื่น ภาคเรียนที่ 1 จำนวน 25 คน เครื่องมือ คือ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ผลการวิจัย พบว่า

1. แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีจำนวน 20 ชุด ใช้เวลาในการฝึก 20 นาที สามารถพัฒนาความสามารถของนักเรียนในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ
2. ผลสัมฤทธิ์การอ่านและการเขียนคำควบกล้ำหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ขวัญทอง จันทฤทธิ์ (2542 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาค้นคว้าเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะ ภาษาไทยที่มีประสิทธิภาพ เรื่องการสะกดคำและแจกลูกของหนังสือเรียนภาษาไทย เล่ม 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตสถาบันราชภัฏ มหาสารคาม ภาคเรียนที่ 2 จำนวน 40 คน เครื่องมือคือ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบฝึกทักษะ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า แบบฝึกทักษะภาษาไทยที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.60/80.50 ซึ่งสูงกว่าตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้ และนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะภาษาไทย มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ถัดดา ภูศรีโสม (2544 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาค้นคว้าเรื่อง การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้และแบบฝึกทักษะภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กิจกรรมชั้นที่ 5 เรื่องบ้านของผมห สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหมากหนาม และโรงเรียนบ้านทาดู่เหนือ ภาคเรียนที่ 2 จำนวน 40 คน เครื่องมือคือ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบฝึกเสริมทักษะ แบบฝึกหัดหลังแบบฝึกเสริมทักษะ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้และแบบฝึกเสริมทักษะที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 84.85 / 81.78 และนักเรียนมีความพึงในการเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะ สูงกว่านักเรียนที่เรียนรู้ตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการศึกษารายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศที่กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า ความสามารถในการอ่านและการเขียนของนักเรียน เกิดจากวิธีการสอนของครูและสื่อการเรียน การสอนที่ช่วยให้การเรียนการสอนของครูประสบผลสำเร็จ คือแผนการจัดการเรียนรู้และแบบฝึกทักษะที่มีเนื้อหาตรงกับความสนใจของนักเรียน ในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาจึงมุ่งพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนภาษาไทยเรื่องคำควบกล้ำ ร ล ว โดยใช้แบบฝึกทักษะประกอบการสอนให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการอ่านและการเขียน เพื่อเป็นการพัฒนาความสามารถทางการอ่านและการเขียนของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

งานวิจัยต่างประเทศ

ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสอนการอ่านแบบต่าง ๆ การใช้โปรแกรมเร่งรัดการอ่าน ตลอดจนทฤษฎีและแนวปฏิบัติเกี่ยวกับทักษะการอ่านเพื่อเพิ่มทักษะการอ่านของนักเรียน และเพื่อช่วยให้นักเรียนมีนิสัยรักการอ่านอย่างมีความสุขตลอดชีวิต ดังนี้

แอนเดอร์เบิร์ก (Anderberg. 1997 : 5052 - A) ได้ศึกษาผลของวิธีการสอนแบบต่างตอบแทนกันที่มีต่อคะแนนความเข้าใจในการอ่านที่มีนักเรียนในกระแสหลัก และนักเรียนที่มีความสามารถน้อย กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ชั้นเรียน 8 ชั้นเรียนได้รับการสอนแบบต่างตอบแทนกันหรือได้รับการฝึกอ่านเป็นเวลา 16 ชั่วโมง (ในสภาพการควบคุม) ซึ่งครูประจำชั้นตามปกติเป็นผู้สอน ในการวัดใช้รูปแบบกลุ่มควบคุมที่ใช้แบบทดสอบก่อนและหลังการทดลอง ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองและในกลุ่มควบคุม ไม่มีการพัฒนาความเข้าใจในการอ่านเพิ่มขึ้น นักเรียนที่พูดสองภาษากับนักเรียนที่พูดภาษาเดียว มีความเข้าใจในการอ่านหลังการเรียนไม่แตกต่างกัน และไม่มีปฏิสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญระหว่างความสามารถทางภาษากับรูปแบบการสอน

แชมเบอร์เลน (Chamberlain. 1997 : 779-A) ได้ศึกษาและเสนอการพิจารณาทางทฤษฎีและแนวปฏิบัติเกี่ยวกับทักษะการอ่านในการสอนภาษาต่างประเทศที่อาศัยความคล่องแคล่วทางการพูดร่วมสมัยเป็นฐาน บทความต่าง ๆ ที่นำเสนอครั้งนี้อภิปรายผลงานวิจัยร่วมสมัย ในด้านการได้รับความรู้จากการอ่าน ทฤษฎีวรรณกรรม และวัฒนธรรมศึกษา ได้พิจารณาข้อค้นพบใหม่ ๆ ที่มีคุณค่าเหล่านี้ในรูปแบบหน่วยการอ่านทางวรรณกรรมเชิงทดลอง ซึ่งทำให้เกิดพื้นฐานการศึกษา นำร่องที่นำเสนอในครั้งนี้ แบบฝึกอ่านก่อนและหลังการสอน ซึ่งออกเป็นแบบพิเศษเพื่อใช้คู่กับแต่ละหน่วยการอ่าน ได้แก่ (1) สารสนเทศเกี่ยวกับภูมิหลังทางชีวประวัติ ประวัติทางสังคม และผลงานทางวรรณกรรม (2) แนวคิดและความหมายเบื้องต้นของเนื้อหาวรรณกรรมโดยผ่านผลงานศิลปะที่เน้นเป็นภาพตามที่เป็นจริง (3) กิจกรรมในกลวิธีการอ่านเพื่อความเข้าใจ (4) การรับรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการให้ความหมายแฝงทางวัฒนธรรมของภาษา และ (5) การวิเคราะห์เชิงวิจารณ์และเชิงตีความพื้นฐาน การศึกษานำร่องครั้งนี้ดำเนินการเพื่อพิสูจน์สมมติฐานที่ว่านักเรียนที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาสเปนที่มุ่งเน้นความคล่องแคล่วทางการพูดในภาคเรียนแรกที่ได้รับการสอนอ่านเนื้อหาวรรณกรรมจากการศึกษาภาษาต่างประเทศที่จัดไว้ นั้น จะกลายเป็นผู้อ่านที่มีความคิดก้าวหน้า และเป็นนักเรียนรู้ภาษาได้มากกว่านักเรียนที่เรียนตามรายวิชา ความคล่องแคล่วทางการพูดแบบดั้งเดิม ผลการศึกษาแบบประสมประสานบ่งชี้ว่านักเรียนในกลุ่มนำร่อง ซึ่งผูกพันกับการฝึกอ่านต่อเนื่องตลอดภาคเรียนนั้น เป็นผู้อ่านและเรียนภาษาที่ดีกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม มีข้อเสนอแนะว่าทักษะการอ่านที่ถูกปล่อยปละละเลยในปัจจุบัน ควรจะได้รับการทำให้เข้มแข็ง

อย่างกระฉับกระเฉงในทุกระดับของการศึกษาภาษาต่างประเทศ เมื่อทำได้เช่นนั้น นักเรียนจะมีความพร้อมดีขึ้นสำหรับรายวิชาภาษาต่างประเทศในระดับสูงขึ้นไป

โฮลแมน (Holman. 1998 : Web Site) ได้ศึกษาเพื่อกำหนดผลกระทบของโปรแกรมเร่งรัดการอ่านที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-5 ในระบบโรงเรียนคาบลเออร์ลี เมืองเบลกลี รัฐจอร์เจีย เพื่อเพิ่มการปฏิบัติกรอ่านจริง ซึ่งจะเพิ่มทักษะการอ่านของนักเรียน และเพื่อช่วยให้นักเรียนมีนิสัยรักการอ่านอย่างมีความสุขตลอดชีวิต ประชากรกลุ่มตัวอย่างสุ่มเลือกได้จากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-5 โรงเรียนในคาบลเออร์ลี จำนวน 170 คน จากทั้งหมด 386 คน ในปีการศึกษา 1997 เครื่องมือที่ใช้ศึกษาเป็นแบบทดสอบทักษะพื้นฐานการอ่านเพื่อความเข้าใจของรัฐไอโอวา ผลการเปรียบเทียบคะแนนการทดสอบก่อนกับหลังการสอนเป็นเวลา 1 ปี พบว่า ไม่มีความแตกต่างระหว่างคะแนนในโปรแกรมเร่งรัดการอ่านที่วัดได้ และ ไม่มีความแตกต่างระหว่างคะแนนที่ได้จากการอ่านเร่งรัดกับคะแนนความเข้าใจในการอ่านที่วัดได้ตามรายงานในการทดสอบทักษะเบื้องต้นของรัฐไอโอวา

วอร์ด (Ward. 1998 : 3876-A) ได้ศึกษาผลกระทบของประสบการณ์ในการอ่านที่แบ่งปันกันที่มีต่อเจตคติต่อการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาซึ่งเสียเปรียบทางการพัฒนาจำนวน 9 คน วิธีการศึกษาใช้โปรแกรมการอ่านแบบแบ่งปันกันเพื่อสนับสนุนนักเรียนให้ช่วยเหลือกันในเรื่องที่สำรวจการอ่าน ทำการทดลองติดต่อกัน 9 สัปดาห์ การเก็บรวบรวมข้อมูลใช้การสำรวจการสัมภาษณ์ และการสังเกต โดยมุ่งเน้นศึกษา 2 ด้าน คือ ประสบการณ์ในการอ่านแบบแบ่งปันกัน และเจตคติของนักเรียน ผลการศึกษา พบว่า ประสบการณ์ในการอ่านแบบแบ่งปันกันที่มีการใช้หนังสือที่พยากรณ์ได้นั้น ช่วยให้เห็นเจตคติของนักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมเป็นไปในทางบวก การศึกษาครั้งนี้สนับสนุนทัศนะที่ว่า การอ่านแบบแบ่งปันเป็นเทคนิคการสอนที่มีประสิทธิผลสำหรับประยุกต์ใช้ในชั้นเรียน

จากการศึกษางานวิจัยต่างประเทศที่กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า ผู้ที่มีการฝึกอ่านต่อเนื่อง จะกลายเป็นผู้อ่านที่มีความคิดก้าวหน้า มีความคล่องแคล่วทางการพูด และการฝึกอ่านต่อเนื่อง จะทำให้เป็นผู้อ่านและเรียนภาษาที่ดี

จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะ เป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาความเข้าใจในการเรียน โดยเป็นกระบวนการระหว่างการเรียนรู้และการประเมินผล ซึ่งเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นพร้อม ๆ กัน เมื่อสิ้นสุดกระบวนการจะทำให้ทราบความก้าวหน้าของนักเรียน นอกจากนี้การใช้แบบฝึกทักษะยังช่วยให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ น่าสนใจ เพลิดเพลินสนุกสนาน นักเรียนไม่เบื่อหน่าย และทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น